प्राहुः साप्तपदं मैत्र्यं जनाः शास्त्रविचक्षणाः ।
मित्रतां च पुरस्कृत्य किञ्चिद्वक्ष्यामि तच्छृणु ॥७०॥
उपदेशप्रदातॄणां नराणां हितमिच्छतां ।
परस्मिन्निह लोके च व्यसनं नोपपद्यते ॥७१॥

५ तत् सर्वथा कृतघ्नस्यापि मे कुरु प्रसादमुपदेशप्रदानेन। उक्तं च।

उपकारिषु यः साधुः साधुत्वे तस्य को गुणः ।
अपकारिषु यः साधुः स साधुः सद्भिरुच्यते ॥७२॥

तदाकर्ण्य वानरः प्राह। भद्र यद्येवं तर्हि तत्र गत्वा तेन सह युद्धं कुरु। उक्तं चः।

१० हतस्त्वं प्राप्स्यसि स्वर्गं जीवन् गृह्णमथो यशः ।
युध्यमानस्य ते भावि गुणाढ्यमनुत्तमं ॥७३॥
उत्तमं प्रणिपातेन शूरं भेदेन योजयेत् ।
नीचमल्पप्रदानेन समशक्तिं पराक्रमैः ॥७४॥

कथा ॥१०॥ मकर आह। कथमेतत्। सो ऽब्रवीत्। अस्ति कस्मिंश्चिद्वनोद्देशे महाचतुरको नाम शृगालः। तेन कदाचिदरण्ये स्वयम्मृतो गजः समासादितः। तस्य समन्तात् परिभ्रमति। परं कठिनां त्वचं भेत्तुं न शक्नोति। अथात्रावसर इतश्चेतश्च विचरन् कश्चित् सिंहस्तत्रैव प्रदेशे समाययौ। अथ समागतं दृष्ट्वा स क्षितितलविन्यस्तमौलिमण्डलः संयोजितकरयुगलः सविनयमुवाच। स्वामिन् त्वदीयो ऽहं लागुडिकः

२० स्थितस्त्वदर्थे गजमिमं रक्षामि। तदेनं भक्षयतु स्वामी। तं प्रणतं दृष्ट्वा सिंहः प्राह। भो नाहमन्येन हतं सत्त्वं कदाचिदपि भक्षयामि। उक्तं चः।

वने ऽपि सिंहा मृगमांसभुक्ता बुभुक्षिता नैव तृणं चरन्ति ।
एवं कुलीना व्यसनाभिभूता न नीतिमार्गं परिलङ्घयन्ति ॥७५॥

२५ तत् तवैव गजो ऽयं मया प्रसादीकृतः। तच्छ्रुत्वा शृगालः सानन्द